

01.02.2014 - Mor - du må ikke gå!

Mor skal blive! Mor må ikke gå!

Hvad er det her for noget? Hvem er de? Hvad skal jeg her?

Forlader du mig? Kommer du ikke tilbage?

Et lille forknytt ansigt opløst af gråd, kroppen spændt som en flitsbue og to små buttede arme, der insisterende rækker ud efter mor. Kom så og tag mig! Hører du! Jeg vil med dig!

Selv om de færreste helt små børn kan udtrykke sig med ord, fortæller de med krop, lyd og adfærd tydeligt, hvordan de har det, og hvad de mener. Hvis mine to børn for år tilbage, og masser af andre med dem både før og siden, med ord kunne udtrykke, hvad de mente om at blive forladt af far eller mor i dagpleje eller institution, gætter jeg på, at de ville sige noget lignende ovenstående.

Mange mødre og fædre kan nikke genkendende, når talen er om, at barnet er ked af det og græder, når man går fra det i dagplejen eller vuggestuen.

Genkendeligt for mange forældre er det også, at de selv græder - synligt eller ej.

Og hvis de ellers kunne tillade sig det, ville de ganske som barnet også protestere højlydt.

Uh og av. Det er en ny situation for både barnet og far og mor at skulle adskilles fra hinanden i ofte mange timer om dagen, og det kan ofte være svært at gå fra sit barn, når det skal starte i dagpleje eller vuggestue, eller når man efter en god lang ferie skal i gang igen.

Uanset at mange forældre også har set frem til den dag, at barnet skal passes ude, opleves det ofte som en svær opgave at aflevere sit lille barn, og mange tanker og følelser kommer derfor i spil.

Nogen kan få en oplevelse af, at de svigter deres barn ved at overlade det til nogen, det ikke er tryk ved. Den dårlige samvittighed ligger lige for, og det kan være en udfordrende tid at komme igennem.

For barnet er det voldsomt at komme ud af den velkendte og trygge verden og vænne sig til alt det nye.

Derfor kan det være godt at tænke på, at det i den situation, er helt normalt, at børn omkring 8-10 måneders alderen bliver ulykkelige og reagerer med højlydte protester og gråd.

Lige fra barnet kom til verden, har det nemlig oplevet mor og far som den trygge og sikre base i livet. Her er godt og lunt at være. Når barnet er omkring otte måneder, bliver det i stand til at skelne kendt fra ukendt. Morfiguren er det kendte, og når barnet så skal overlades til fremmede, kan det reagere med usikkerhed og utryghed overfor det ukendte.

Den sikre base hos mor og far er uhyre svær at give slip på for det lille barn.

Men det er på samme tid oplevelsen af at have den nødvendige og sikre base, der på sigt hjælper barnet med at være adskilt fra mor og far. For når barnet har den, kan det efterhånden i tryk forvisning om, at det bliver passet på, begive sig ud i verden, lære den at kende og undersøge den nøjere.

Som forældre ved vi, at vi naturligvis kommer tilbage og henter barnet. Derfor er vi i stand til at rumme og magte at forlade barnet.

Den realitetssans har det lille barn endnu ikke udviklet. For barnet er virkeligheden det, det ser og oplever lige nu. Derfor er det bange for at blive forladt, for det kan ikke forstå eller vide, at mor og far kommer tilbage, eller om de er helt forsvundet. Sikkerheden for, at far og mor kommer tilbage er noget, vi som forældre skal give barnet en bevidsthed om. Når det skal passes af andre, skal barnet finde en tryk base her. Det tager tid, og for at det skal lykkes godt, skal de voksne der og barnet lære hinanden godt at kende. Den/de voksne skal kunne sætte sig i barnets sted og kende dets behov.

Og barnet skal kunne aflæse på mor og far, at det er helt ok at være her, og at de voksne her: Mette, Louise eller Jens passer godt på dig, til mor eller far henter dig igen.

Det tager tid at opbygge en ny og god base ved siden af den trygge base hos mor og far. Det kan de fleste forældre nikke genkendende til, men de fleste erfarer også, at det lykkes at gøre barnet tilpas, trygt og glad for at være i dagplejen eller vuggestuen.

Og når søde, varme Pia, som nu er en anden tryk base i mine søde tvillingebørnebørns liv hen på formiddagen i anden pasningsuge, sender billede til deres mor af to tilpasse bananspisende små. Ja, så bliver mor altså bare noget så glad.